

28. januar 2015

FM 2015/111

I henhold til § 36 i Forretningsordenen for Inatsisartut fremsætter jeg hermed følgende forslag til forespørgselsdebat:

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi kan hjælpe de børn - som er anbragt udenfor hjemmene - bedre til en mere selvstændig tilværelse?
(Medlem af Inatsisartut Agathe Fontain, Inuit Ataqatigiit)

Der skal være en plan for, hvordan børn og unge, som er anbragt hos det offentlige og i private hjem, får det bedste liv.

Med det for øje er det ved lov pålagt kommunerne at lave fremtidssikrede handleplaner for de anbragte børn og unge.

Men på trods af dette sker det tit, at disse bestemmelser ikke følges.

Vi ser gang på gang, at de anbragte børn og unge ikke ved, hvor de står. Nogle unge pjækker fra skolen, mens andre må stoppe på deres praktikpladser pga. af manglende tilsyn. Som en følge af disse ting, går de uvirksomme rundt i det offentlige institutioner.

Der skal ikke være tvivl om, at de ansatte gør alt, hvad de kan for de anbragte børn og unge. Men de anbragte børn og unge er tit så skadede, at de normale opdragelsesmetoder ikke virker på dem.

Denne viden bekræftes af rapporten "Tidlig indsats er yderst vigtig". Og det er denne vej, vi skal gå.

Hvis vi kigger tilbage på de anbragte børn og unges liv i dag, kan vi i næsten alle tilfælde se, at der burde være grebet ind, alt imens de endnu lå i mors mave. Og denne tidlige indsats kunne i så fald have minimeret deres problemer ganske betydeligt.

Men, hvad er det så, vi skal gøre i dag? Kommunernes pligt til at lave handleplaner bliver ikke overholdt. Det ved vi. Og en af grundene er, at personalet i kommunerne har alt for mange sager, som de skal tage sig af.

Og hvis vi skærper vores love omkring børn og unge, vil problemet så blive løst?

Det er Selvstyret, som skal vurdere, hvorvidt man følger de enkelte handleplaner for børn og unge anbragt på døgninstitutionerne. Og hvilke konsekvenser er der ved ikke at følge op på disse handleplaner? Det være sig når det drejer sig om f.eks. folkeskolen, uddannelsesstederne eller praktikpladserne.

Og ligeledes, hvis institutionen ikke kører efter hensigten, hvad sker der så? Det sker at de anbragte er ude til langt ud på natten og derfor kun benytter hjemmet for at få kost og logi. De går ikke i skole, ser ingen konsekvens af deres handlinger og får ikke henvist et arbejde eller et praktiksted.

Konsekvensen er, at de unge ikke lærer at tage et ansvar. At de ikke får lært at føre et ansvarsfuldt liv.

Med bekymringer om disse forhold in mente tænker jeg på de love, som Inatsisartut har vedtaget. Om, at der skal være en opfølgning, et efterværn, for de unge som er fyldt 18 år og som har været anbragt i institution over en årrække. Hvor langt er man nået på det punkt? Hvilke tiltag har man taget for at tage hånd om de unge som er fyldt 18 år?